

5a_23.04.

Temat: Konstytucja szczęścia w Kazaniu na górze (strona 118 – 120 podr. ucznia).

MODLITWA:

"Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie.

Błogosławieni, którzy płaczą, albowiem oni będą pocieszeni.

Błogosławieni cisi, albowiem oni na własność posiadą ziemię.

Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni.

Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią.

Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą.

Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi.

Błogosławieni, którzy cierpią prześladowania dla sprawiedliwości, albowiem do nich należy królestwo niebieskie.

Błogosławieni jesteście, gdy ludzie wam urągają i prześladowają was, i gdy mówią kłamliwie wszystko złe na was z mego powodu. Ciescie się i radujcie, albowiem wasza nagroda wielka jest w niebie".

Amen.

WPROWADZENIE:

Tematem poprzedniej katechezy były czyny miłosierne. Nasze rozważania były bardzo ściśle związane z osobą świętej siostry Faustyny.

Jakie prowadziła życie, co sprawiło, że Maria Kowalska stała się świętą Faustyną? Według jakich zasad postępowała?

Na takie pytania będziemy chcieli sobie odpowiedzieć na przykładach innych świętych.

ROZWINIĘCIE:

Wiele istotnych wydarzeń biblijnych miało miejsce na górze. Na przykład na górze Moria miała być złożona ofiara z Izaaka, na górze Synaj było zawarte Przymierze, z góry Nebo Mojżesz ujrzał Ziemię Obiecaną. W Starym Testamencie góry są też symbolem wędrówki człowieka do Boga, do świętości. Góra, to symbol bliskości z Bogiem.

Podczas wcześniejszych naszych katechez, mówiliśmy o zbawczych czynach Pana Jezusa. Wiemy, że Jezus nauczał, żeby przybliżyć swoim uczniom wartość Królestwa Bożego. W różnych sytuacjach, często przebywał na górze; na górze Tabor przemienił się wobec uczniów, na górze Oliwnej modlił się i był pojmany, na górze Kalwarii umiera. Jezus wychodził czasem na górę, po prostu po to, aby być lepiej słyszany.

Na górze, obok jeziora Galilejskiego, w okolicy Kafarnaum, wygłosił słynne przemówienie, znane dziś pod nazwą „Kazanie na górze” i właśnie ono będzie w centrum dzisiejszych rozważań.

„Kazanie na górze” nazywane jest „Konstytucją szczęścia”. Wiecie już, że Konstytucja, to najważniejszy akt prawny w państwie. Pan Jezus wygłasza nowe prawo, ale nie znosi starego. Prawo to nosi również nazwę Ośmiu błogosławieństw.

Słowo błogosławieni (z grec.) Makariori, znaczy szczęśliwi. W życiu często bywamy szczęśliwi; na przykład, gdy ktoś was pochwali, gdy dostaniecie prezent, gdy dowiadujecie się, że ktoś bliski wyzdrowiał, można podać wiele innych przykładów. Są to jednak chwilowe szczęścia, które przemijają z upływem czasu.

W Kazaniu na górze (inaczej w 8 błogosławieństwach) Pan Jezus obiecuje szczęście, które nigdy nie przemienie, będzie wieczne. Podaje w nim przepis na to, jak stać się świętym. Ten przepis, jak się okaże nie był tylko pobożnym życzeniem, ale okazał się możliwy do spełnienia, bo właśnie sam Jezus w całości go wypełnił.

Realizacja 8 błogosławieństw przynosi szczęście i gwarantuje osiągnięcie Królestwa Bożego, czego przykładem są święci, czyli błogosławieni (szczęśliwi).

PRACA DLA UCZNIĄ:

Przeczytajcie krótkie teksty życiorysów świętych i wybierzcie po trzy (dla każdego) błogosławieństwa, które najlepiej odzwierciedlają ich drogę do świętości – szczęścia.

Wyniki pracy wpiszcie do zeszytu pod notatką, która znajduje się w zakończeniu lekcji.

Życiorysy świętych i błogosławionych

św. Ojciec Pio (1887–1968) – zakonnik – człowiek modlitwy i cierpienia. W sposób szczególny umiłował Eucharystię, którą sprawował z pokorą i żarliwością oraz sakrament pokuty. Nazywano go „męczennikiem” konfesjonatu, bo przez wiele godzin w ciągu każdego dnia spowiadał wiernych. Był mistrzem ludzkich sumień. Każdego „widział od środka”, dlatego potrafił leczyć chore dusze. Bóg naznaczył go stygmatami – ranami Chrystusa, które przyjął i przez 50 lat z pokorą i cichością nosił – cierpiąc z Chrystusem. Bóg obdarzył go niezwykłymi darami: pozwolił mu czytać w ludzkich myślach, widzieć przyszłość, być równocześnie w kilku miejscach. Przez jego ręce, Pan Bóg uzdrowił wielu ludzi na duszy i ciele.

św. Faustyna Kowalska (1905–1938) – zakonnica – Apostołka Bożego Miłosierdzia. Łączyła ją szczególna i wyjątkowa więź miłości z Chrystusem. To jej Pan Jezus osobiście polecił przekazać światu orędzie o Miłosierdziu Bożym i kultywować nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego. Zakonnica o sercu dziecka – prostym, czystym i kochającym bez reszty Boga. O swoich spotkaniach z Chrystusem pisała w *Dzienniczku*. Z pokorą i cichością, przyjmowała zniewagi i kpiny otoczenia, nie oszczędzała się w ciężkiej pracy w piekarni, czy w ogrodzie, choć była ciężko chora na gruźlicę. Wszystko, co czyniła, było jej modlitwą. Gorąco modliła się za grzeszników, wyprasząc dla nich łaskę nawrócenia oraz za dusze w czyśćcu cierpiące.

św. Matka Teresa z Kalkuty (1910–1997) – od najmłodszych lat wychowywana była i uczona przez swych rodziców miłości do drugiego człowieka. Ojciec powtarzał jej: „Moja córko, nie bierz i nie przyjmuj żadnego kawałeczka chleba, jeżeli nie jest on dzielony z innymi”. Postanowiła zostać zakonnica – misjonarką. Wyjechała do Indii, gdzie początkowo była nauczycielką w szkole dla bogatych dziewcząt w Kalkucie. Jednak wokół siebie widziała wielu biedaków pozostawionych samych sobie, umierających w nędzy i z głodu. Założyła nowe zgromadzenie – misjonek miłości – którego celem było służyć ubogim. Otwierała domy dla umierających, gdzie z troską i czułością pomagała biedakom w ostatnich chwilach życia. Opiekowała się trędowatymi, którzy skazani byli na życie w odrzuceniu i samotności. Niosła otuchę więźniom. W sposób szczególny kochała i troszczyła się o dzieci – porzucane, upośledzone, sieroty. Dotykając biednych, chorych, potrzebujących widziała w nich cierpiącego Chrystusa. Jej życie dla ubogich połączone było z codzienną Eucharystią i modlitwą. Ewangelizowała świat nie tylko słowami, ale przede wszystkim swymi czynami. Uhonorowano ją wieloma tytułami, wyróżnieniami. Otrzymała Pokojową Nagrodę Nobla, którą przeznaczyła dla swoich biedaków.

bł. ks. Jerzy Popiełuszko (1947–1984) – męczennik za wiarę i Ojczyznę. Głosił Prawdę i zginął za Prawdę, którą jest Chrystus. Duszpasterz Polaków walczących o wolność w czasach komunizmu w

Polsce. Otaczał opieką duchową studentów Akademii Medycznej, pracowników służby zdrowia, robotników i inteligencję Warszawy. Modlił się za Ojczyznę, w Jej intencji odprawiał msze święte. Głosił homilie, w których przekazywał Polakom ewangeliczne przesłanie wiary, nadziei i miłości. Piętnował niesprawiedliwość i prześladowania, jakich doświadczali Polacy. Duchowo wspierał strajkujących robotników – modląc się z nimi i za nich. 19.10.1984 został porwany przez funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa, brutalnie pobity i zamordowany. Jego ciało wydobyto z wód Zalewu Wiślanego we Włocławku.

św. Jan Paweł II (1920–2005) – Papież Polak – niestrudzony pielgrzym niosący światu Ewangelię miłości i pokoju. Papież głębokiej i żarliwej modlitwy, która rodziła miłość i szacunek do każdego człowieka. Apostoł pokoju i sprawiedliwości w świecie. obrońca życia. obrońca pokrzywdzonych niesprawiedliwością i nienawiścią. Z wielką gorliwością zabiegał o jedność w świecie podzielonym przez grzech. Nieustraszenie głosił Prawdę wielkim tego świata. Całemu światu dał przykład z jak wielką godnością można przyjąć i nieść w życiu chorobę, cierpienie i śmierć.

ZAKOŃCZENIE:

Zapoznaj się z treścią katechezy nr:34 (przeczytaj uważnie)

Notatka do zeszytu:

Realizacja 8 błogosławieństw przynosi szczęście i gwarantuje osiągnięcie Królestwa Bożego, czego przykładem są święci , czyli błogosławieni (szczęśliwi).

ZACHĘCAM DO OBEJRZENIA PREZENTACJI : <https://www.youtube.com/watch?v=KafMmCQmL7s>

ZADANIE DLA CHĘTNYCH:

Wykonaj w zeszycie „słoneczko”, tak jak to czasem robiliśmy na lekcji. W środku napisz słowo **szczęśliwy**, a promienie będą stanowiły odpowiedź na pytanie: *Jaki człowiek według Jezusa jest szczęśliwy?* (patrz na błogosławieństwa)

Powodzenia!

Pozdrawiam.